Tennu ka. Aga kui ölu walmis saanu, joonu ta eji ölle ärä ja andan wanapaganale kats waati tõwa. Wanapagan joonu ja ütelnu: „Om küll ää ölu, tie mulle wiel sioft.“ Utskõrd lännu wanapagan pulma ja ütelnu Hansule: „Perän tie latse puhtas ja tue järgi.“ Hans lubanu kah. Kui wanapagan ärä lännu, tappan Hans kiw latse ärä, kiskunneid soolikse sihest wällä, lennu puhtas ja wiinu järgi. Pulma pandan ta na warna otsa ja lännu eji wanapagane man. Wanapagan: „No kas latse puhtas teit ja perrä toit?“ Hans: „jah!“ Wanapagan: „No kos na om?“ Hans: „Kae jääl wälla warna otsan.“ Wanapagan lännu ja kaenu, – kiw latse ärä tapetu. „No Hans kus ja sedä tohtsed teta!“ kiskenden ta wiimäle. Hans: „No peremies eji jo käskse neid puhta teta ja jüä tuua, mia tei kah.“ Ei midägi wanapagan pidänu rahul olema.

Nüüd tahtan wanapagan Hansust walla saia. Ta saatan tedä mõtsa puid otsma ja pandan oma tütre ette. Neil ollu aga ärä ütelnu, et na ei tohi wedäde, waid piäwe Hansu mõtsa jätmä. Hans lännu ka. Pandan juu kuorma pääle, istun eji otsa ja kiskenden: „Walge hoe ja piihäzüri kutsiku, tulge nüüd!“ Tütre piistnuwe kodikoera juoksma, kui wahikes. Nii saanu Hans kah kodu.

Wanapagan mõtelnu: „Sedäsi ma taht küll walla ei saa, ma pia peris eji ärä minewse.“ ja ta lännu lauta, tappan jäitse ärgä ärä ja tenku neist endäle üte õige suure koti. Sinnä pandan ta kiw oma raha ja wallitsa warandusse sisse. Sleni kui wanapagan raha sorku korjanu, pagenu Hans kah kotti. Wanapagan wõttan aga kott jälge ja nakanu edesi mineme. Kui ta tüki maad ollu ärä pagenu, wisanu ta koti maha ja ütelnu: „No nüüd ma ole taht walla.“ Hans aga õiganu kotist: „Kae peremies, ma ole jo siin!“ Wanapagan tõmmanu jälle koti jälge ja nakanu juoksma. Tüki ära peräst wisanu ta koti maha ja ütelnu: „No nüüd ma ole taht omneti walla.“ Hans õiganu jälle kotist: „Kae peremies, ma ole jo siin.“ Jälle tõmmanu wanapagan koti jälgä ja juoksen ülga maad edesi. Sääl wisanu ta koti jälgist maha ja ütelnu

„Sie olli alla puha, mis punane märä sai, aga nüüd ma ole taht omneti walla.“ Hans õiganu jälle: „Kae peremies, ma ole jo siin!“ Wanapagan pistän nakkame ja jättän oma raha koti sinnä paika. Hans wõttan raha koti, tellin woorimehe ja tullu kolm aastet, enne kui kodu saanu.

Jutustaja: Willem Soormets. Helmest pärit. 68 a. wana.

A. K. Utskõrd püündän Hans üte karja wähju. Ta wõnu na kiriwarde ja keitan igale ütele küündle jälgä. Odagu, kui joba pimmes lännu, pandan ta nie küündle palame ja kõndin eji nende wähju wahel edesi ja tagasi. Kiriwärrä nännu kiriwan tuld ja lännu kaema, mis jääl õige om. Kui ta sedä asja nännu, roanan ta polwili Hansu manu ja küsinu: „Mis siin om?“ Hans: „Mia eji ole sie taewa eja. ja nie wäikse siin om min engla ja waimu.“ Kiriwärrä: „Wii min kah tawade!“ Hans: „jah, wiie küll. Tüki enne koti sisse ja ärä wõtta midägi üten. Midä enamb ja ilmaliku wara üten wõtat, sedä rawwalisemb om taewa tie.“ Kiriwärrä tennu kah nii. Hans aga keitän koti sun kinne ja nakanu tedä üles ja ällä kellä tuppi müõda wedäme. „Oh küll om rawwaline taewa tie!“ ohanu õpetei. Hans: „Jah, piät kannatame, ja olet ilman pallu lusti pidänu.“ Wiimäle, kui ja küll arwanu saawat, wõttan ta koti ja kaotan kemmelse. Sääll tõmmanu ta wällä ja wedanu kahi lauda poole. „Mis siin om?“ küsinu kiriwärrä. Hans: „Siin eläse nie kurja engle,“ ja wedänu kotti lammaste lauda poole. Kiriwärrä: „Kes siin eläse?“ Hans: „Siin eläse nie keskmitse engle,“ ja wedänu kotti ises sia lauda poole. Kiriwärrä: „Kes siin eläse?“ Hans: „Siin eläse nie ää engle.“ Kiriwärrä: „No lase sis min jüä.“ Hans wisanu ta üten kotige sia lauta. Sia tundnuwe aisu ja nakanuwe kotti lahkma, kiriwärrä aga pallelnu ises ütte puhku kotin. „Kui tal kiw püksi ja kuub, ja arne ollu ärä lahutu, sis alla jätnuwe sia järgi. Ennugu lännu kuatüdruk lauda manu kaema ja nännu, et kiriwärrä widan ennest nukka ja ütelnu: „Tuo mulle püksе!“ Kuatüdruk joosnu mäele ja ütelnu prouale. Proua aga ütelnu: „Mis ja korrat, ärrä läts jo taewade.“